

РЕШЕНИЕ

№ 16979

гр. София, 19.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в
публично заседание на 29.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Танка Цонева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **242** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 215 от ЗУТ.

Образувано е по жалба на "РАДМИ 90" ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Д. И. Р. срещу Заповед № РТР24-РД56-384/26.11.2024 г. на кмета на Столична община, район „Т.“.

В жалбата се релевират доводи, че Констативен протокол № 51/30.10.2023 г. не представлявал индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, поради което спрямо него чл. 99 АПК се явявал неприложим и издадената на това основание заповед била не само незаконосъобразна, но и нищожна. Твърди се, че кметът на район „Т.“ не бил компетентен орган, чиито правомощия обхващат отмяна на протокол по чл.181, ал.3 ЗУТ, а отделно от това се сочи, че на основание чл.5, ал.8 от Наредба № 3/31.07.2023 г., решаването на споровете за съставянето на актовете и протоколите в строителството било единствено от компетентността на строителния надзор.

На следващо място, в жалбата се излагат съображения, че актът бил издаден и след изтичане на преклузивния срок по чл.102, ал.1 във вр. чл.99, т.1 от АПК. В мотивната част на заповедта липсвала аргументация, кои са „новите обстоятелства или новите писмени доказателства от съществено значение за издаването на акта, които при решаването на въпроса от административния орган не са могли да бъдат известни на страната в административното производство". Не било ясно и на коя именно страна в производството не са били известни тези обстоятелства/доказателства. Посочва се, че ако органът е считал, че протоколът е издаден в нарушение на изискването за законосъобразност, то тогава заповедта за отмяна е следвало да бъде издадена на основание чл. 99, т. 1 АПК, а не на чл.99, т. 2 АПК. Единствено в мотивната част на акта ответникът се е позовал и на чл.99, т.4 АПК, като по този начин липсвало единство между

диспозитив и мотиви в оспорения акт. Никъде в заповедта не се твърдяло да е налице съдебен акт, следователно и чл. 99, т. 4 АПК бил негодно основание за нейното издаване.

При издаване на атакуваната заповед били допуснати и съществени нарушения на процесуалните правила. В тази връзка се сочи, че липсвал надлежен акт за възобновяване; дружеството не е било уведомено за образуваното производство; неизяснена била фактичката обстановка; диспозитивът бил с неясно съдържание.

По изложените аргументи се отправя молба към съда да се произнесе с решение, с което да отмени обжалваната заповед като незаконосъобразна, а в условията на евентуалност се отправя искане за прогласяване на нейната нищожност.

В проведените по делото съдебни заседания дружеството- жалбоподател се представлява от адв. Р. Н. –САК, която поддържа жалбата. В дадения ход по същество пледира да бъде отменена или прогласена за нищожна Заповед № РТР24-РД56-384/26.11.2024 г. на кмета на Столична община, район „Т.“. При такъв изход на правния спор претендира присъждане на сторените разноски по делото в общ размер на 2550 лева, за които представя списък и доказателство за извършеното им плащане. Подробни съображения в тази насока развива в представени писмени бележки.

Ответникът – кмет на Столична община, район „Т.“, чрез процесуалния си представител юрк. П., оспорва жалбата, като неоснователна и недоказана и моли за нейното отхвърляне. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания от процесуалния представител на жалбоподателя адвокатски хонорар.

В съдебното заседание по делото на 01.04.2025 г. е депозирано писмено становище от ответника, в което се аргументира тезата, че волеизявлението на кмета на район „Т.“ за свикване на служителите по чл.223, ал.2 от ЗУТ във връзка с издаването на констативния протокол по чл.181, ал.3 от ЗУТ представлявало административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 3 от АПК. Констативният протокол № 51/30.10.2023 г. представлявал удостоверителен административен акт, а цитираната от жалбоподателя разпоредба на чл.5, ал.8 от Наредба № 3/31.07.2003г. се отнасяла до спорове, които са свързани с прилагане на нормативната уредба по проектирането и строителството и за спазване на изискванията към строежите, касаещи механично съпротивление и устойчивост, безопасност в случай на пожар

изразяват становище по основателността на жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

След като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

В полза на възложителите В. Г. П. и Н. Б. П. било позволено да бъде изграден строеж „жилищна сграда с подземен гараж“ в ПИ № 68134.1007.2471, планоснимачен район „К. вада“, планоснимачен № 202, УПИ XV-202, кв. № 47, местност "К. вада" район „Т.“, като било издадено разрешение за строеж № 37/15.09.2021 г. от главен архитект на СО, район "Т." (л.18 от делото).

С писмо вх. № РТР21-ТД26-1662/16/29.09.2023 г. (л.44 от делото) във връзка с издаване на удостоверение по чл.181, ал.2 ЗУТ за обект „жилищна сграда с подземен гараж“ в ПИ № 68134.1007.2470, УПИ XV-202, кв.47, местност "К. вада" са били представени пред ответника следните писмени доказателства:

- 1.Протокол обр. 2 от 04.07.2022 г. за откриване на строителна площадка и определяне на линия и ниво на строежа.
- 2.Акт обр.3 от 20.12.2022 г. за установяване на съответствието на строежа с издадените строителни книжа и за това, че ПУП е приложен по отношение на застрояването.
- 3.Заверена заповедна книга № 04 - 38 от 04.07.2022 г. от инж. М. Д.- управител на „ГАБСТОН“ ООД.
- 4.Акт обр.7 от 15.07.2022 г. до 31.03.2023 г. за изпълнена стоманобетонна конструкция.
- 5.Акт обр. 12 за установяване на всички видове СМР, подлежащи на закриване, удостоверяващ, че са постигнати изискванията на проекта по етажи от 12.04.2023 г. до 16.06.2023 г.
- 6.Акт обр. 12 от 10.04.2023 г. за изпълнена фуга от кота -2,90м. до $\pm 0,000$ м.
- 7.Акт обр. 12 от 25.04.2023 г. за изпълнена фуга от кота $\pm 0,000$ м. до +2,90м.
- 8.Акт обр.12 от 09.05.2023г . за изпълнена фуга от кота+2,90м. до +5,80м.
- 9.Акт обр. 12 от 17.05. 2023 г. за изпълнена фуга от кота+5,80м. до +8,70м.
<

„жилищна сграда с подземен гараж“ в УПИ XV-202, имот с идентификатор № 68134.1007.2471, кв. 47, м. „К. вада“, район „Т.“, [населено място] е изпълнен на етап „груб строеж“ по смисъла на §5, т. 46 от ДР на ЗУТ (л.27-28 от делото).

Административното производство е приключило с издаването на оспорената в настоящото съдебно производство Заповед № РТР24-РД56-384/26.11.2024 г. от кмета на район „Т.“, Столична община (л.16-17 от делото), с която е отменен констативен протокол № 51/30.10.2023 г. по чл. 181, ал. 3 от ЗУТ за установяване на етап „груб строеж“ за „жилищна сграда с подземен гараж“ в УПИ XV- 202, имот № 68134.1007.2471, кв.47, м. „К. вада“ и м. „Южен парк 4 част“, район „Т.“, с административен адрес: [населено място], [улица] ([улица]), по преписка № РТР21-ТД26-1663-(21), с възложител Н. Б. П. и строител: „РАДМИ 90“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя инж.Д. И. Р. и консултант по строителен надзор „Габстон“ ООД, ЕИК[ЕИК] с управител инж.М. Д. Д. ПО ОТНОШЕНИЕ НА ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ НА РАЙОН „Т.“ по реда на чл. 223 от ЗУТ - арх. А. К., заемащ длъжността „главен специалист“ и арх. В. М. - заемащ длъжността началник отдел „УТКРКС“ в СО, район „Т.“, положили подписа си на него под т. 4 и т. 5.

В мотивната част на акта е прието, че след извършени проверка на място и по документи, изясняващи законосъобразността на строителните дейности и представени по официален път допълнителни актове за скрити работи и декларации с невярно съдържание от преките участници и отговорни за строителството лица, депозирани в район „Т.“ с придружително писмо към вх. № РТР21-ТД26-1663-[21]/29.09.2023 г., както и след дадено писмено указание от прокурор с писмо № 39008/2023 г. от 11.11.2024 г. на СРП по ДП № 513 ЗМИП-5411/2023 г. по описа на СДВР, прокурорска преписка № 39008/2023 г. на СРП във връзка със съставена строително-техническа експертиза и приложен снимков материал към нея, докладна записка от арх.В. М. с вх. № към РТР23-ГР94-782-[16]/21.11.2024 г. се установявало, че при изграждането на обекта по разрешение за строеж № 37/15.09.2021 г. са допуснати съществени отклонения от одобрените стро

документи, при изпълнение на служебни задължения в производство по чл.224а от ЗУТ за спиране строителството на процесната сграда и съседната такава, поради липса на проектно предвидената дилатационна фуга между тях, длъжностни лица от дирекция „Общински строителен контрол“-НАГ- СО са констатирали следното:

Изградените сгради в УПИ XV-202 и УПИ V-202, кв.47, местност „К. вада“ и местност „Южен парк- IV част“ представляват масивни такива с подземни нива, с гаражи и паркоместа, пет надземни нива и терасовиден етаж. Изпълнени са 16 броя отвори в зоната на фугата между двете сгради, 10 броя отвори са пробити в зоната на стоманобетоновите шайби и стени и 6 броя в зоната на тухлените зидове, 1 брой „ядка“ между стоманобетоновите стени СТ5 на сграда „Б“ и СТ 10 на сграда „А“ в ляво от ос „Е-Е“ с диаметър Ф135 мм., а останалите изпълнени „ядки“ са с диаметър Ф100 мм.

Дилатационна фуга между ос „4“ на сграда „А“ и ос „5“ на сграда „Б“.

1.Изпълнени „ядки“ между кота-2,95 м. и кота -0,05м.- 4 броя:

Първа „ядка“ е между СТ6 на сграда „Б“ и СТ11 на сграда „А“ в дясно от ос „А-А“.

Втора „ядка“ е между Ш5 на сграда „Б“ и Ш11 на сграда „А“ между ос „А-А“ и ос „В-В“.

Трета „ядка“ е между СТ5 на сграда „Б“ и СТ10 на сграда „А“ в ляво от ос „Е-Е“.

Четвърта „ядка“ е между Ш5 на сграда „Б“ и Ш11 на сграда „А“ между ос „А-А“ и ос „В-В“ (стълбищна клетка, междинна стълбищна площадка).

2.Изпълнени „ядки“ между кота-0,05 м. и кота +2,85м.- 2 броя:

Първа „ядка“ е между Ш5 на сграда „Б“ и Ш11 на сграда „А“ между ос „А-А“ и ос „В-В“ (стълбищна клетка, горна междинна стълбищна площадка).

Втора „ядка“ е в тухлени стени на сграда „А“ и на сграда „Б“ между ос „D-D“ и ос „C-C“.

3. Изпълнени „ядки“ между кота+2,85 м. и кота +5,75м.- 2 броя:

Първа „ядка“ е между Ш5 на сграда „Б“ и Ш11 на сграда „А“ между ос „А-А“ и ос „В-В“ (стълбищна клетка, горна меж

коментирания констативен протокол, тъй като същият разполага с т.нар. “материална доказателствена сила”- т.е. има доказателствено значение относно стоящият въвн от документа факт, до който се отнася удостоверителното изявление.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна, чийто интерес е пряко засегнат и срещу административен акт, който подлежи на съдебно обжалване, съгласно разпоредбата на чл.215, ал.1 от ЗУТ. От една страна, оспорването на акта не е ограничено със срок на основание чл.149, ал.5 от АПК, а от друга страна - не са представени писмени доказателства за датата на връчването му на „РАДМИ 90“ ООД, поради което жалбата, с която съдът е сезиран е допустима и при спазване на срока по чл.149, ал.1 АПК.

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери административния акт издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по следните съображения:

Според съдебната практика, в случаите когато сме изправени пред пълна липса на условията (предпоставките), визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е изцяло лишен от законно основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган, налице е нищожност. В останалите случаи порокът материална законосъобразност води до унищожаемост.

Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове (чл. 146, т. 1-т. 5 от АПК) се формират следните изводи: всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; порокът във формата е основание за нищожност, когато неспазването ѝ води до недействителност на акта, приравнява се на липса на форма въобще, а оттам - и на липса на волеизявление; допуснатите съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до липса на волеизявление (липса на кворум), когато са повлияли или биха могли да повлияят върху съдържанието на акта

лишен от законово основание; актът със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган; при превратно упражняване на власт. Несъответствието на административния акт с целта на закона обуславя нищожност само тогава, когато преследваната с него цел е различна от законоустановената и не би могла да се постигне с никакъв акт.

В конкретиката на настоящия казус не се спори между страните, че Констативен протокол № 51/30.10.2023 г. по чл.181, ал.3 от ЗУТ не е бил оспорен и е влязъл в законна сила. В съответствие с установената съдебна практика е изводът, че констативният протокол представлява индивидуален административен акт в хипотезата на административна услуга - удостоверяващ факти с правно значение или отказ да се издаде официален документ с правно значение – в този смисъл Решение № 11718/31.10.2024 г. по дело № 5779/2024 г. на ВАС на РБ, II-ро отделение. Индивидуалните административните актове се ползват със стабилитет. С издаването на акта компетентността на административния орган по конкретния въпрос се изчерпва, затова той не може да издаде друг акт по същия въпрос - чл. 27, ал. 2, т. 1 АПК, нито да отмени или измени вече издадения, освен в изрично посочените в закона случаи. Новото волеизявление извън посочените в закона основания на административния орган е опорочено под формата на нищожност.

Оспорената в настоящото производство заповед за отмяна на констативен протокол № 51/30.10.2023 г. „по отношение на представителите на район „Т.“- арх. А. К. и арх. В. М., положили подписа си на него под № 4 и № 5“ е издадена на основание чл.99, т.1 и т.2 от АПК. Не е било образувано административно производство по възобновяване, нито по инициатива на органа, нито от страна на жалбоподателя или трети лица, спрямо които административният акт има действие, макар и да не са участвали в него по см. на чл.101 АПК. Съгласно нормата на чл.103, ал.2 от АПК „административният орган разглежда искането за възобновяване по реда на глава шеста АПК“. В случая, няма постановен акт, с който да е било извършено възобновяване на производството, а още по-малко да е бил уведомен жалбоподателят „РАДМИ 90“ ООД за това. Разглеждането на искането за възобновяване се прави по специална процедура, регламентирана в глава шеста на АПК и преди да бъде пререшен въпросът по същество следва да е било допуснато изрично възобновяване по реда на глава пета, съгласно чл. 103, ал. 4 от АПК. В този случай такава процедура изобщо не е била открита, а директно е пристъпено към издаване на Заповед № РТР24-РД56-384/26.11.2024 г. от кмета на район „Т.“, Столична община. Неуведомяването на възложителя съставлява нарушение по чл. 146, т.3 от АПК, което следва да бъде квалифицирано като съществено, защото

ако се извърши в преклузивните срокове по чл.102 от АПК. Налице е съществено нарушение на административнопроизводствените правила от такъв характер, че по същество е отменен влязъл в законна сила административен акт, при липсата на процесуалните основания за това. В хипотезата на чл.99, т.1 АПК, на която се е позовал ответника, възобновяването на производството може да се направи в тримесечен срок от влизането в сила на акта. В конкретния случай, производството е стартирало през м.11.2024 г., а тримесечният срок е изтекъл през м.февруари 2024 г. След като органът не е упражнил правомощието си до изтичането на регламентирания в чл. 102, ал. 1 АПК срок, се е преклудирало правомощието му да осъществи отмяна на влезлия в сила акт.

В заповедта са изложени мотиви по приложението на чл.99, т.1 АПК, а именно: допуснати съществени нарушения на изискванията за законосъобразност на констативен протокол № 51/30.10.2023 г., представляващи отклонение от одобрените строителни книжа, поради липсата на изпълнена дилатационна фуга между сградите, построени в УПИ XV-202 и УПИ V-202, кв.47, местност „К. вада“ и местност „Южен парк- IV част“. Няма издаден и влязъл в сила административен акт по чл.224а ЗУТ или чл.225а ЗУТ, с който да е установено, че строежът е реализиран при съществени отклонения от одобрения инвестиционен проект по чл. 154, ал. 2 ЗУТ. В протеклото административно производство не са събрани никакви писмени доказателства или други доказателствени средства, в.т.ч. и експертиза, изготвена по реда на чл.49 АПК, от които да се установи, това твърдяно от ответника обстоятелство. Напротив от приобщения към материалите на делото Констативен протокол № САГ23-ТК00-600/25.01.2025 г. се установява, че изградените сгради в УПИ XV-202 и УПИ V-202, кв.47, местност „К. вада“ и местност „Южен парк- IV част“ представляват масивни такива с подземни нива, с гаражи и паркоместа, пет надземни нива и терасовиден етаж. Изпълнени са 16 броя отвори в зоната на фугата между двете сгради, 10 броя отвори са пробити в зоната на стоманобетоновите шайби и стени и 6 броя в зоната на тухлените зидове, 1 брой „ядка“ между стоманобетоновите стени СТ5 на сграда „Б“ и СТ 10 на сграда „А“ в ляво от ос „Е-Е“ с диаметър Ф135 мм., а останалите изпълнени „ядки“ са с диаметър Ф100 мм. Двете сгради са изградени със самостоятелни конструкции и стени с осигурена дилатационна фуга между тях.

В заповедта като правно основание за постановяването ѝ е посочена и разпоредбата на чл.99, т.2 АПК, съгласно която „влязъл в сила индивидуален или общ административен акт, който не е бил оспорен пред съда, може да бъде отменен, когато се открият нови обстоятелства или нови

констативния протокол по чл.181, ал.3 ЗУТ, като съдът може единствено да предполага, че това е било писмо рег. № РТР24-ДИ11-506/14.11.2024 г. на прокурор от СРП във връзка с образуваното ДП № 5411/2023 г. по описа на СДВР, пр. преписка № 39008/2023 г. по описа на СРП. За да бъде изпълнена хипотезата на чл.99, т.2 АПК, трябва да са открити нови (но съществували към момента на издаване на акта - 30.10.2023 г.) обстоятелства и доказателства, които по обективни причини не са могли да бъдат приобщени към доказателствения материал в преписката, което е довело до невъзможност органът да формира в съответствие със закона властническо волеизявление. Изискването е още, тези новооткрити обстоятелства да са съществени, т.е. да са толкова значими и от такова естество, че да обуславят вземането на решение от органа и да определят съдържанието на акта. В конкретния случай, въобще не се касае за нови факти и обстоятелства, които органът не е могъл да съобрази към момента на съставяне на констативния протокол. Напротив, очевидно ответникът е взел предвид изготвените по досъдебното производство строително-техническа и допълнителна строително-техническа експертиза от инж. Г. А. Г. (л.107-115 от делото), което доказателство не може да се приеме за ново или новооткрито по смисъла, изяснен по-горе, защото се отнася до новосъздадено писмено доказателство. Извън горното, тази експертиза нито е възложена и приета от органа по правилата на чл.49-чл.50 АПК, нито е извършвана проверка и преценка на съдържащите се в нея констатации. Съгласно чл. 39, ал.2 от АПК „не се допускат доказателствени средства, които не са събрани или изготвени при условията и по реда, предвидени в този кодекс, или по реда, предвиден в специалните закони“. Доказателства в производството по издаване на индивидуален административен акт могат да бъдат данни, които са установени по реда на АПК- чл.37, ал.1. Относимите факти и обстоятелствата могат да се установяват включително и посредством заключение на вещо лице, но само в случай, при който е била изпълнена процедурата по неговото назначаване, изготвяне на становище и приемането му от органа, пред който е представено.

Единствено в мотивната част, но не и в титулната част на заповедта, е визирана и разпоредбата на чл.99, т.4 АПК, като е посочено, че „представителите на СО, район „Т.“ - арх. А. К., на длъжност „главен специалист“ отдел „УТКРКС“ и арх. В. М., на длъжност началник отдел „УТКРКС“ са били подведени и въведени в заблуждение, за да положат подписите си върху констативен протокол № 51/30.10.2023 г. по чл. 181, ал. 3 от ЗУТ, чрез представянето на допълнителни документи, на декларации с невярно съдържание“. В преписката не се съдържа постановен съдебен акт, с който да е било признато за установено, че конкр

задължение да допуска и предполага какви са били действителните съображения на административния орган, които са го аргументирали, че следва да отмени частично акта по чл.181, ал.3 ЗУТ, който е бил благоприятен за оспорващата страна и който е породил правни последици. В тази насока, ответникът задължително е следвало да обоснове своето решение с факти и обстоятелства, сочещи евентуално на допуснато някакво закононарушение, което да е установено по предвидените в закона способности и ред.

Според настоящия съдебен състав при издаване на оспорената заповед не са спазени принципите за яснота, последователност и предвидимост в действията на администрацията- чл.13 АПК, като част от базисните принципи на правната сигурност и оправданите правни очаквания, които обстоятелства обуславят извод за нищожност на атакувания административен акт. Принципът на правна сигурност цели да се осигури предвидимост на правните положения и отношения, като е от особена важност, органите да зачитат неизменяемостта на приетите от тях актове, от които субектите са придобили права, като могат да променят/отменят тези актове само при стриктно съблюдаване на въведените в законодателството правила.

По изложените по –горе мотиви, в заключение съдът приема, че волеизявлението на кмета на район „Т.“, обективизирано в заповед № РТР24-РД56-384/26.11.2024 г. е недействително, опорочено е под формата на нищожност, защото е формирано при много съществено нарушение на закона, а именно: отменен е влязъл в законна сила административен акт при липсата на процесуалноправните и материалноправните основания за това, регламентирани в нормите на чл.99-чл.106 АПК. Допуснато е и неспазване изискването за форма по см. на чл.59, ал.2, т.4 АПК, защото не са посочени мотиви, които да изпълнят съдържателно посочените основания за отмяна по смисъла на чл.99, т.1, т.2 и т.4 АПК.

При този изход на правния спор и предвид направеното искане за присъждане на разноски от процесуалния представител на жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати сторените по делото съдебни разноски в общ размер на 2550 (две хиляди петстотин и петдесет) лева, от които 50 (петдесет) лева държавна такса и 2500 (две хиляди и петстотин) лева възнаграждение за заплатен адвокатски хонорар. С оглед релевираното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено на адв.Н., съдът след като съобрази мотивите на Решение по дело № С-438/22 на СЕС, действителната фактическа и правна сложност на спора, който беше разгледан в няколко съдебни заседания с активното участие на адв. Н., приема, че адвокатското възнаграждение в размер на 2500 лева е съответно на предоставената правна помощ и същото е справедливо и обосновано по смисъла на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА Заповед № РТР24-РД56-384/26.11.2024 г., издадена от кмета на Столична община, район „Т.“.

ОСЪЖДА Столична община, район „Т.“ **ДА ЗАПЛАТИ** на "РАДМИ 90" ООД, ЕИК[ЕИК] сумата от 2550 (две хиляди петстотин и петдесет) лева, представляваща направените в хода на производството разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на оспорване в 14-дневен срок от връчването му на страните пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: